

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 4 (131)
квітень 2024 р.

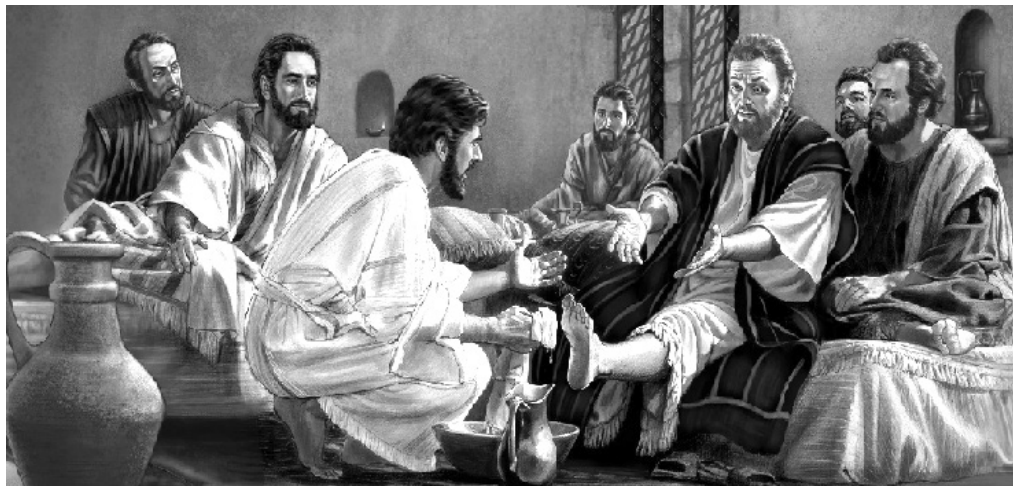
Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Ми всі чули про дотримання особливого дня перед Пасхою Господньою, який називають «чистий четвер». Зазвичай у цей день багато людей ретельно займаються прибиранням у помешканнях та особистою гігієною. Звідки пішла така традиція у нашій країні? Та чи має вона якийсь взаємозв'язок із святом Господнього Воскресіння? На мою думку, цей звичай встановився на підставі подій, які відбувалися у четвер ввечері перед Господнім розп'яттям. Найбільш детально про них описано в 13 розділі Євангелії від Івана.

Наближалось свято юдейської Пасхи. Ісус знав, що Його мають заарештувати та засудити до страти через розп'яття на хресті. Це мало статися саме на свято Пасхи, тому що Єдинородний Божий Син мав бути принесений замість жертвовного пасхального ягняти за гріхи усього людства. Тому Христос у четвер ввечері зібрав дванадцять апостолів для пасхальної вечері відповідно до Божої постанови для євреїв щодо відзначення цього великого свята. Воно було запроваджене Богом для єврейського народу на згадку про вихід із єгипетського рабства. Зазвичай на пасхальній вечері кожна єврейська сім'я згадувала цю подію та споживала запечене ягня із прісними хлібами та гіркими травами. Отож, Ісус зібрався зі своїми апостолами, щоб звершити Пасху. Юда Іскаріотський, один із дванадцяти апостолів Христових, виявився зрадником. Він вирішив за грошову винагороду таємно видати Ісуса єврейським очільникам. На той момент Юда вже отримав свою плату та чекав слушної нагоди це зробити. На пасхальній вечері він був разом зі всіма апостолами.

Під час вечері Ісус несподівано встав, зняв з Себе верхній одяг, підперезався рушником. Потім Він налив води у вмивальницю і почав обмивати ноги апостолам та витирати рушником, яким був підперезаний. Коли Христос підійшов до апостола Петра, той не дозволяв Учителю мити йому ноги. «А Ісус відповів йому: Що Я роблю, ти не розумієш тепер, але зрозумієш опісля. Каже Йому Петро: «Не мити мені ніг моїх довіку!» А Ісус відповів йому: «Якщо не обмию тебе, то не матимеш частки зі Мною». Тоді сказав до Нього Симон Петро: «Господи, не тільки ноги мої, але й руки та голову!» А Ісус сказав йому: «Обмитий людині потрібно хіба тільки ноги помити, бо вся вона чиста. І ви чисті, та не всі». Знав Він зрадника Свого, тому

ЧИСТИЙ ЧЕТВЕР. А ДУША?

й сказав: «Не всі ви чисті.» (Ів.13:7–11). Але Своему зраднику Іуді Христос також обмив ноги, як і всім іншим апостолам.

Після цього Господь вдягнув Свій одяг, сів знову за стіл, та й сказав апостолам: «Ви називаєте Мене Учителем і Господом, і добре кажете, бо це Я. Коли ж Я помив вам ноги, Господь і Учитель, то і ви повинні один одному обмивати ноги. Бо Я дав вам приклад, щоб як Я зробив вам, і ви робили так само. Істинно, істинно говорю вам: не є слуга більший за пана свого, ані посланець більший від Того, хто послав Його. Коли це знаєте, то ви блаженні, коли робитимете так.» (Ів. 13:13–17). Але потім Христос застеріг, маючи на увазі Іуду Іскаріотського: «Той, хто споживає зі Мною хліб, підняв на Мене свою п'яту! Кажу вам, що один із вас видасть Мене!» Учні дуже стривожилися, почали озиратися один на одного, та запитувати в Ісуса: «Чи не я, Господи?» А Ісус відповів їм: «Це той, кому Я, вмочивши, подам кусок хліба.» Та й подав його Іуді Іскаріотському. Але учні все одно не зрозуміли, що мав на увазі Христос. Слово Боже каже нам, що за тим куском хліба увійшов в Іуду сатана, той одразу встав з вечері та й вийшов. А Ісус, звернувшись до одинадцятьох, сказав їм: «Діти Мої! Ще короткий час Я з вами! Ви будете шукати Мене, але, як казав Я юдеям, що куди Я йду, ви не можете йти; так і вам кажу тепер. Заповідь нову даю вам: Любіть один одного! Як Я полюбив вас, так і ви любіть один одного! По цьому пізнають усі, що ви Мої учні, коли любов матимете один до одного.» (Ів.13:33–35).

Отож, після ознайомлення із подіями, які описані в 13 розділі Євангелії від Івана, ми можемо зрозуміти, чому багато християн називають «чистим» день четверга

перед Пасхою Господньою та взяли за звичай, що потрібно у саме цей день займатися прибиранням житла та обов'язково митися. Проте, у діях Господа був закладений незрівнянно глибший та важливіший зміст.

На початку 13 розділу написано, що у той вечір Ісус на ділі показав Свою любов до учнів. Згідно законних постанов Слова Божого для євреїв, виконання правил дотримання чистоти помешкань та особистої гігієни були обов'язковими напередодні відзначення усіх свят та важливих подій. А звичай обмивання ніг своїм гостям був почесною традицією заможних господарів дому. Тільки робили це не господарі, а їхні раби або слуги, які при цьому були зодягнені лише у нижній одяг. Але того знаменного вечора Сам Господь служив своїм учням як слуга, знехтувавши Своєю владою та гідністю, якими законно володів як Творець світу. Тільки Він робив це не заради піклування про чистоту ніг апостолів, а щоб перед своєю смертю показати на ділі, як потрібно любити один одного та служити один одному. «Хто хоче бути найбільшим у Царстві Божому, той має бути всім за слугу», – навчав Ісус своїх послідовників. Причому, глибоко вражає той факт, що Христос також омив ноги і Своему зрадникові Іуді. Але це його не зупинило, бо його душа і серце були нечистими. «Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь», – пояснив Христос апостолу Петру, маючи на увазі чистоту душі і серця людини. А для таких людей у Бога є обітниця: «Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога.» (Мт.5:8).

Бога ніхто не може обманути, бо він знає навіть наші потаємні думки. Але важливо, щоб ми не обманювали самих

себе. Омиття ніг апостолів було останнім етапом Божої роботи над ними. Найперше Бог піклувався про чистоту їхніх душ. «Мене скоро заарештують, а ви всі залиште мене і розбіжіться», – попереджав Христос Своїх учнів про неминуче. Але апостол Петро щиро переконував Господа, що він Його ніколи не залишить, що він готовий за Нього навіть померти. Петро і насправді дуже любив свого Учителя і був готовий віддати за Нього життя. Людина з нечистим серцем не здатна по-справжньому любити, тим більше ризикувати власним життям заради когось. І тут постає справедливе питання до кожного із нас, хто вважає себе християнином: а чи любимо ми Бога? Адже це найперша заповідь Божого Слова, щоб любити свого Творця. Можливо, ми навіть ніколи не задавалися таким питанням. А, можливо, я сам собі бог і управитель, якого я і люблю понад усе на світі. Тоді навіщо у четвер перед Пасхою вичищати до сйява своє помешкання, коли душа нечиста, коли в серці живе гріх і насправді тобі Бог зовсім байдужий? Він для тебе не являється цінністю і Його Слово не є для тебе авторитетом у житті. Пасха – це свято Господнього Воскресіння, День Перемоги над смертю. Але цей день не може бути святом для людини, у якій Христос не воскрес в серці та в душі. Він для неї залишається мертвим та таким, що назавжди похований у гробниці.

Слово Боже навчає нас, що ми повинні святкувати Пасху не з старою гріховною закваскою пороків, нечистоти та лукавства, а з прісними хлібами чистоти та істини. Істина дана нам у Слові Божому. А наші душі і серця очищаються завдяки Голгофській жертві Божого Сина Ісуса Христа, Його пролиттю за нас святою кров'ю, коли ми із щирим розкаянням приходимо до нашого Творця, відкриваємо Йому своє серце і довіряємо Йому своє життя. Бог звертається до кожної людини:

«Обмийтесь, станьте чистими; відкиньте далеко злі вчинки ваші з-перед очей Моїх, перестаньте робити зло, навчіться робити добро; шукайте правосуддя, рятуйте пригнобленого, охороняйте сироту, заступайтесь за вдову!»

А тоді прийдіть – і розсудимо, говорить Господь. Коли б гріхи ваші були, як багрянниця, – Я, мов сніг їх убілю; коли б, як кармазин, були вони червоні, – Я обмию їх, як вовну.» (Іс. 1:16–18).

Павліна Снівак

Вітаю! Сьогодні я хочу поділитися з вами думками про те, як важливо мати хороших радників у житті, і яку роль відіграють вони в нашому благополуччі. Ми всі стикаємося з рішеннями, які необхідно приймати, і наявні поради можуть істотно вплинути на наше життя.

У книзі 2 Царств 10:1–19 ми бачимо історію, яка яскраво демонструє, як погані поради можуть призвести до катастрофічних наслідків.

«Через деякий час помер цар Аммонітський, і запанував замість нього син його Аннон. І сказав Давид: Зроблю я милість до Аннона, сина Наасового, за благодіяння, яке зробив мені батько його. І послав Давид слуг своїх утішити Аннона про батька його. І прийшли слуги Давидові в землю Аммонітську.

А князі Аммонітські сказали Аннонові, пану своєму: Невже ти думаєш, що Давид із пошани до батька твого послав до тебе утішителів? Чи не для того, щоб оглянути місто, щоб подивитися на нього, а тоді зруйнувати його, не для того послав Давид слуг своїх до тебе?

І взяв Аннон слуг Давидових, і поголив кожному з них половину бороди, і обрізав одяг їхній наполовину, аж до стегон, і відпустив їх. Коли донесли про це Давидові, то він послав до них назустріч, бо вони були дуже збешечені. І велів цар сказати їм: Залишайтеся в Єрихоні, доки відростуть бороди ваші, і тоді поверніться.

І побачили Аммонітяни, що вони стали ненависними для Давида, і послали Аммонітяни найняти Сирійців з Беф-Рехова та Сирійців Суви двадцять тисяч піших, у царя [Амалікітського] Мааха тисячу чоловік, а з Істова дванадцять тисяч чоловік.

І почув про це Давид, то послав Йоава з усім військом хоробрих. І вийшли Аммонітяни, і розташувалися до бою біля воріт, а Сирійці Суви, і Рехова, і Истова, і Маахи, стали окремо в полі.

І побачив Іоав, що вороже військо було поставлене проти нього і спереду, і ззаду, і обрав воїнів з усіх добірних в Ізраїлі, і вишикував їх проти сирійців; решту ж людей доручив Авесі, братові своєму, щоб він вишикував їх проти Аммонітян.

І сказав Іоав: Коли сирійці здолають мене, то ти допоможеш мені, а коли аммонітяни тебе здолають, то я прийду до тебе на допомогу; будь мужній, і будемо стояти твердо за народ наш і за міста Бога нашого, а Господь зробить, що Йому завгодно. І вступив Іоав із народом, що був у нього, у бій із сирійцями, і вони вте-

кли від нього.

А аммонітяни, побачивши, що сирійці тікають, втекли від Авесси, і пішли в місто. І повернувся Іоав від Аммонітян і прийшов до Єрусалима. А сирійці, бачачи, що вони вражені ізраїльтянами, зібралися разом. І послав Адраазар, і покликав Сирійців, що за річкою [Халамаком], і прийшли вони до Елама, а Совак, воєначальник Адраазар, очолював їх.

Коли донесли про це Давидові, то він зібрав усіх ізраїльтян, і перейшов Йордан, і прийшов до Елама. Сирійці вишикувалися проти Давида і билися з ним. І побігли сирійці від ізраїльтян. Давид винищив у сирійців сімсот колісниць і сорок тисяч вершників; вразив і воєначальника Совака, який там і помер.

Коли всі царі покірні Адраазару побачили, що вони вражені ізраїльтянами, то уклали мир з ізраїльтянами і підкорилися їм. А Сирійці боялися більше допомагати Аммонітянам.» (2Цар.10:1–19)

Цар отримав поради від своїх радників, які виявилися не тільки недоброзичливими, а й шкідливими. Ці поради призвели до початку війни і безлічі жертв. Це нагадує нам про те, як важливо звертатися за порадою до тих, хто щиро бажає нашого блага.

Ісус Христос постає перед нами як Чудовий Радник, який завжди готовий дати нам мудрі та добродішні поради. Він ніколи не заздрить нам, не бажає нам зла і завжди прагне до нашого блага. Його мудрість незбагненна, і його поради завжди ведуть до істинного благополуччя.

«Бо немовля народилося нам – Син даний нам; панування на раменах Його, і назвуть ім'я Йому: Дивовижний, Радник, Бог міцний, Отець вічності, Князь світу.» (Іс.9:6)

Однак часто ми звертаємося за порадою до тих, хто не володіє мудрістю і навіть може навмисно ввести нас в оману. Замість того, щоб звернутися до Бога, Який завжди бажає нам добра, ми слухаємо голоси сумнівних радників, які можуть привести нас до біди.

Тому я закликаю вас звернутися до Дивовижного Радника, який завжди готовий допомогти вам у будь-якій ситуації у вашому житті. Повірте, тільки Він може дати вам мудрі поради, які приведуть до істинного успіху і благополуччя. Звертайтеся до Бога з довірою, і Він не залишить вас у біді.

Нехай Христос буде вашим вірним

Радником, який веде вас шляхом істини і благополуччя. Нехай його мудрість спрямовує ваші кроки, і його благословення супроводжує вас у всіх починаннях.

Коли ми звертаємося до Христа як до нашого Радника, ми отримуємо не тільки мудрі поради, а й істинний напрямок для нашого життя. На відміну від людських порад, які можуть бути обмежені досвідом і знанням, Божа мудрість нескінченна і всемогутня. Він бачить кожну деталь нашого життя і знає, що буде краще для нас у довгостроковій перспективі.

Часто ми самі не бачимо всієї картини, і наші власні рішення можуть бути обмежені нашими бажаннями та обмеженим баченням. У таких моменах особливо важливо звернутися за порадою до Бога, який бачить усе і знає, що буде найкращим для нас у кінцевому підсумку.

Крім того, звернення до Божої мудрості допомагає нам розвивати своє духовне життя. Коли ми визнаємо Бога як Радника і слідуємо Його мудрості, ми поглиблюємо наші стосунки з Ним і зміцнюємо нашу віру. Це допомагає нам рости як особистості та наближатися до істинної мети нашого життя.

Важливо також пам'ятати, що Бог не тільки дає нам мудрі поради, а й обіцяє нам Свою підтримку і захист. Коли ми довіряємо Йому і слідуємо Його шляхом, Він веде нас через усі труднощі та випробування, приносячи нам мир і впевненість у серце.

Тому я закликаю вас звернутися до Дивовижного Радника і довірити Йому своє життя. Нехай Його мудрість скеровує вас на шляху істини та добробуту, а Його любов і милість супроводжують вас на кожному кроці вашого шляху. Вірте в Його обіцянки і залишайтеся вірними Йому, і ви знайдете справжнє щастя і впевненість у житті.

Коли ми дивимося на життя через призму Божественної мудрості, ми відкриваємо для себе глибокі істини, які не тільки наповнюють нас внутрішнім миром, а й допомагають нам долати пе-

репони на нашому життєвому шляху. У Біблії є безліч прикладів, коли люди звернулися до Бога по мудру пораду і були благословенні та проведені через важкі часи.

Пам'ятає історію про Соломона, який, коли був призначений царем, звернувся до Бога з молитвою про мудрість, щоб бути здатним правильно керувати своїм народом. Бог почув його молитву і дарував йому не тільки мудрість, а й багатство та славу. Цей приклад яскраво демонструє, як звернення до Божої мудрості може змінити наше життя на краще.

Також важливо зазначити, що в нашому сучасному світі ми часто стикаємося з безліччю інформації та думок, які можуть збивати нас зі шляху істини. У таких ситуаціях особливо важливо орієнтуватися на Божу мудрість, яка є надійним джерелом істини та світла в темряві сучасного світу.

Як християни, ми маємо можливість звертатися до Святого Письма, яке є Словом Божим і наповнене мудрістю для нашого життя. Кожна сторінка Біблії відкриває перед нами глибокі істини про Божу природу та Його плани для нас, які допомагають нам ухвалювати мудрі рішення в нашому повсякденному житті.

Таким чином, звернення до Божої мудрості і дотримання Його порад є ключем до благополучного і щасливого життя. Нехай Христос, Дивовижний Радник, завжди буде вашим напутнім джерелом мудрості та керівництва у всіх аспектах вашого життя.

Насамкінець, звернення до Божої мудрості та дотримання Його порад є невід'ємною частиною нашого духовного життя. У світі, де ми постійно стикаємося з розмаїттям думок і порад, важливо пам'ятати, що тільки Бог володіє абсолютною і нескінченною мудрістю. Його слово і Його поради – це надійний компас у наших життєвих мандрах.

Ісус Христос, як Дивовижний Радник, пропонує нам не тільки мудрість для ухвалення правильних рішень, а й любов, милість і підтримку у всіх наших зусиллях. Він знає нас краще, ніж ми самі, і Його поради завжди приводять до істинного благополуччя.

Тому давайте прагнути до того, щоб наше життя було націлене на Божу мудрість і Його волю. Нехай кожне наше рішення буде прийняте з урахуванням Його порад, а кожен крок – відповідно до Його плану для нас. Тоді ми знайдемо мир і впевненість у серці, знаючи, що ми йдемо шляхом істини і благополуччя під надійним керівництвом Дивовижного Радника – Ісуса Христа.

Карен Ісоян
Головний редактор газети
«Небесна Криниця»

ЯКЩО ТЯЖКО...

Якщо тяжко так знов, нема сили шагать,
Як здається, що вже десь пішла благодать,
Якщо знов не стоїш, як знеміг ти вже знов -
В небеса подивись, там є люблячий Бог.

І Його ти поклич, як би кликав того,
До кого б у ту мить у сльозах ти прийшов.
Хто би не засудив, зрозуміти б хто зміг.
Є у світі один лише люблячий Бог.

Зрозуміс, не зрадить, не засудить в душі.
Лише Він має владу все змінить на землі.
Має владу лиш Він всі печалі забрать,
Щоб вернулася знов до душі благодать.

Кличеш знову не раз: «Бог, згадай Ти мене...
Як завжди пам'ятав тих, що знали Тебе.
Як розбійник просив на хресті у Тебе -
Коли в царство прийдеш, пригадай Ти мене.»

Ти тоді не сказав - почекай іще день...
Сказав: «Будеш зі Мною в раю ти тепер».
У духовній війні довго відповідь ждять.
Так же тяжко мені, Ти про мене згадай!

А Ти кажеш усе - відповідь вже в путі,
Вже недовго чекать, не затримаюсь йти.
Як Саулу сказав в ті віки Самуїл,
Щоби той зачекав, і Господь буде з ним.

Трохи не дочекався, жертву сам він приніс...
Не вернеть благодать, скільки б не було сліз.
Поможі, о Господь, із смиренням чекать,
Як від Тебе прийде із небес благодать.

А вона ж бо прийде, бо Ти так обіцяв.
Ти у слові Своім нам обіцянку дав.
І душі кажеш Ти: не хвилюйся, дитя,
Бо праворуч від тебе стою завжди Я.

Ти не бачиш Мене, та Я поруч стою.
Навіть коли мовчиш, бачу душу твою.
Навіть декілька слів, навіть стогін в тиші -
Дай ти час лиш Мені, Я на все відповім.

Відповідь на питання чекати навчу.
Навчу не нарікать, коли довго не йду.
В небі відповідь є - дорога ти Мені.
Не надарма текла кров Моя на хресті!

Л. Шпак
26 лист. 2023 р.

СВІДЧЕННЯ З ФРОНТУ

СНАРЯД ВЛУЧИВ У БЛІНДАЖ, АЛЕ БІЙЦІ ЗАЛИШИЛИСЯ ЖИВИМИ

За десять хвилин до прямого попадання у бліндаж військовий з Тернопільщини помолвився, і ця молитва стала рятівною.

По молитвах людей, відданих Богу, стаються неймовірні дива. Доказом того є історії нашого військовослужбовця Олександра Замєрова, якими він поділився.

«Одного дня між обстрілами лягло мені на серце помолитися за нашу країну, за лінію оборони. А за десять хвилин окупанти почали на всю гатити по нас, і черговий снаряд влучив у бліндаж, де я був ще з двома побратимами. Здавалося, що це кінець... У вухах дзвеніло, все затягло димом, було таке відчуття, що нас пошматовало... Навколо все рознесло, але ми дивом вціліли... Після обстрілу наші побратими дивувалися, як ми вижили в такій ситуації. Але я знаю, що це Бог врятував нас по молитві, як і рятує тисячі моїх побратимів. Дякую Господові за все!»

Ще Олександр згадав історію, яку почув від військовослужбовця Дмитра Харчука, колишнього старости Лановецької громади на Тернопільщині.

«У 2014-му я служив на Луганщині. У нашій бригаді був Андрій зі Львівщини, який не вірив у Бога. У вересні того року ми з ним потрапили під обстріл росіян біля села Победа. Андрій ліг в окоп, я – зверху. Ми прикрилися двома бронежилетами. І тут побратим почав молитися – своїми словами, але щиро благав Бога про допомогу. Ми тоді вижили. А цього річ я знову зустрівся з Андрієм на фронті». Це ще раз переконує нас у тому, що на передовій немає невірочних, кожен військовий потребує Божої допомоги.

Олександр також розповів про знайомство на передовій з Іваном. «Побратим належав до такої християнської церкви, віровчення якої не дозволяє брати зброю. Однак коли його призвали, то його пастор сказав: «Іди на фронт, але нехай твоєю зброєю буде слово». Хоча Іван був простим військовим, проте фактично здійснював велику капеланську роботу і багатьом допоміг духовно, підтримував, молився».

Далі Олександр пояснив, навіщо згадав усі ці історії: «Вони переплелися з моєю. Бог має бути в душі людини, тоді хоч би де вона була: на полі бою, чи в бліндажі, чи в підвалі – всюди вона відчуватиме Його підтримку».

Ще до своїх історій Олександр додав: «Мій дідусь, який відсидів 15 років за участь в Українській повстанській армії (УПА), часто повторював, що на Україну ще чекають тяжкі часи. Тільки тепер зрозумів його. Нашому поколінню випала ця кровопролитна боротьба. Маємо остаточно подолати ворога, щоб нашим дітям і онукам уже не довелося воювати. Відновлення Української Самостійної Соборної Держави у 1991-му – це був перший етап, поперед ще один – нова Незалежність, яка зробить Україну справді вільною. Вірю в це! Та якби не Божа підтримка, то жоден з нас тут не втримався б. О, Господи, ми дякуємо Тобі за все!»

Кожен із нас має можливість у своїх щоденних молитвах підтримувати всіх військовослужбовців, стояти за нашу країну. Це та потужна робота, яку ми можемо і повинні виконувати. Нехай Бог перебуває з кожним із наших захисників та оберігає їх і всіх нас.

<https://sobor.com.ua/news/molitva-viiskovoslužhbovcya>
12 грудня 2023

СИЛА МОЛИТВИ: ВИЙТИ З ПЕКЕЛЬНОГО ОТОЧЕННЯ ТА ЛИШИТИСЯ ЖИВИМ ПІСЛЯ ПРЯМОГО ВЛУЧАННЯ АВІАБОМБИ

20 кілометрів під нескінченними обстрілами виходив з оточення росіян разом зі своїм взводом рядовий Володимир Марчук. Як Бог відповів на молитви і не допустив загибелі цілого взводу наших солдат, а також про Божий порятунок після майже прямого влучання авіабомби – дізнається з вражаючого свідчення з перших вуст.

«Я пішов у ЗСУ добровольцем, – розповідає Володимир. – Нашу бригаду відправили на Бахмутський напрям. Перший наш вихід був жакливим. Ми перебували у гарячій точці – неподалік від Вуглегірської ТЕЦ. Нас було бійців 30 – цілий взвод. Ми отримали завдання – йти для підкріплення. Навкруги були росіяни. Ми прийшли на місце, зайняли позиції, і потім почалося... Нам не давали навіть голову підняти. І так, напевно, протягом двох діб – ні на хвилину в нас не було передиху. Посеред цього жахиття я просто молився за хлопців, за свій підрозділ. Інколи молився тихо, а інколи, щоб підтримати побратимів, молився голосно, благословляв їх, щоб Бог захистив, зберіг, щоб Його рука була над нами. Я вірю, що нас усіх там зберігав тільки Господь».

Коли нас почали дуже щільно накривати (працювала й авіація, й гелікоптери, й танки), ми зрозуміли, що не можемо встояти проти цього шквального вогню. Тому були вирішено, аби зберегти особовий склад, виходити і відступати. У нас було рішення добиратися до місця евакуації – а це приблизно за 20 кілометрів від позицій, які ми залишали. Ми почали збиратися маленькими групами і виходити. Це теж було дуже складно, бо ми виходили під обстрілами. До першої зупинки було, напевно, кілометрів п'ять. Зверху літали дрони, які все фіксували. Дронів було неймовірно багато – вони літали, як мухи, стежили за нами, не давали виходити. Інтервал часу між розривами снарядів був 3–4 секунди. Снаряди лягали буквально за 2–3 метри від нас. Тому рухалися ми так: лягали, вставали й трохи пробігали, знову лягали. Зупинки робили тільки протягом 2–3 кілометрів у посадці, де це було можливо. В посадці лягали, скидали з себе спорядження хоч на короткий час і знову молилися до Бога, щоб просто зберіг. Так було на кожній зупинці. І всі хлопці вийшли з оточення живими, всі повернулися з того пекла. Але звідти нас вивів саме Господь, зро-

бити це своїми силами було б неможливо. Тим більше з огляду на те, як нас обстрілювали, з чого нас обстрілювали. Це тільки Боже чудо, що ми залишилися живі і нікого навіть не пошкодило».

Коли ми вийшли на місце дислокації, нас перегрупували. Ми буквально один день відпочили і пішли на інші позиції».

За Володимира та його побратимів молилася дружина Ольга і мама. «Не хотілося, щоб чоловік ішов на війну, тому що війна – це страх, це кров, це щось страшне, – каже Ольга Марчук. – Коли чоловік ішов на фронт і надів на себе 15 чи 30 кг усієї цієї амуниції, я дуже розплакалася, бо не знала, чи повернеться чоловік додому. Але я молилася, розуміючи, що це вкрай необхідно робити».

Ще один вражаючий епізод Божого порятунку по молитвах розповів Володимир.

«Я був у себе в бліндажі. Це був світанок, мабуть, четверта ранку. І від мене, напевно, метрів за 20 стався вибух. Він був настільки сильний, що навіть у бліндажі я відчув ударну хвилю. По нас прицільно стріляли авіабомбами. Від тієї авіабомби утворилася воронка метрів 7 завглибшки і метрів 15 завширшки. Це була повністю скошена посадка, куди ми зайшли. Після такої бомби не може залишитися нічого живого в радіусі метрів 200. Хлопців просто відкинуло вибуховою хвилею. Але всі лишилися цілими, тільки обтрусилися. Я вірю, що це теж лише Бог».

Про ще один особливий випадок Володимир та Ольга згадують із болем, але водночас із величезною вдячністю Богу.

«Я прокинулася десь о першій годині ночі, і мені дуже захотілося помолитися, – розповідає Ольга. – Я впевнена, що це Господь спонукав мене до молитви за чоловіка та його друзів. Моя молитва іноді переходила на крик. Було чітко розуміння, що цієї ночі може статися щось таке, чого не було раніше».

«Ми виїхали з Вуглегірської ТЕЦ до Костянтинівки на місце дислокації, – пригадує Володимир. – Це був цех, де виготовляли склопакети, тому він був повністю напакований склом, яке стояло палетами. Будь-який вибух – і це додаткові осколки. Але ми мусили бути там. І в першу ніч по нас прилетіла авіабомба. Нас там було чоловіків 10, і всі залишилися живі. Всі, ясна річ, контужені, я із замполітом були тяжкі. Коли трохи отямився, то зрозумів, що лежу посеред цієї воронки від вибуху. Авіабомба впала за метр від хлопців. Урвище глибиною 5 метрів, а в діаметрі – до 10 метрів. Коли стався сам вибух, у мене були такі відчуття, ніби Бог мене огорнув і просто зберіг. Бо цей вибух був не миттєвий, а вибухова хвиля йшла ніби протягом секунд чотирьох. І всі ці 4 секунди я відчував цей вибух на собі. Я лежав у спальному мішку, а коли отямився, то на мені спальный мішок повністю спопелився. Волосся на голові та брови не згоріли, а від мішка, в якому я був, нічого не лишилося».

До мене тяжко було підібратися через завали, навкруги все розірвано. Я зрозумів, що не можу ворухнутися, не можу дихати, бо було зламано 4 чи 5 ребер. Навіть видно було що ребра зламані».

«Я дізналася, що Володя має серйозні поранення, – згадує Ольга. – Я мала впевненість, що тоді вночі молилася за те, аби Бог захистив мого чоловіка, щоб не дав йому опустити руки. Він навіть був при тямі, коли отримав поранення. Можливо, це допомогло йому вижити, бо якби він був непритомний, то невідомо, що могло бути. І чи знайшли б його в тих руїнах».

«Прийшли медики, дісталися до мене, забрали й евакуювали, – розповідає далі Володимир. – Поранення було значним. Великий осколок зайшов у таз, вирвав шматок кістки і роздробив таз на багато частин. Крім цього, осколок зайшов у легені, були зламані ре-

бра, які давили на легені. До того ж контузія. На той час я вже не міг ні ворухнутися, ні підняти руку – мене могли пересувати тільки в лежачому положенні».

Майже щодня Володимира оперували, загалом це було шість чи сім операцій. Поряд із ним була дружина, яка молилася за нього й підтримувала.

Після операцій лікарі сказали, що Володя вже не зможе ходити. Він зреагував на таку новину з усмішкою, бо глибоко в душі мав упевненість, що все буде добре, – зберігав спокій і довіряв Богу. Було дуже важко фізично, але сумнівів не з'являлося зовсім.

Дружина щодня молилася, плакала і знову годинами молилася. І не тільки вона, але й друзі з церкви – молилися, щоб усе було добре.

Через деякий час Володимир прийшов на милицях на служіння, йому було дуже важко пересуватися. Віруючі церкви продовжували молитися за нього. На друге служіння він прийшов на милицях, але йому вже було легше, а згодом прийшов з однією милицею, і вже приблизно за місяць він майже відновився.

Володимир пережив на собі силу молитви, тому щодня молиться за своїх побратимів. Закликає їх, а також інших – молитися, бо це справді важливо, адже Бог чує наші молитви і відповідає на них. Не потрібно зупинятися, бо війна триває. Тож треба молитися!

<https://molytva.org.ua/blog/category/svidchennya>
5 лютого 2024

ВІЙСЬКОВИЙ МЕДИК РОМАН ЗАМРІЙ: «У НАЙГІРШІ МОМЕНТИ Я ПРОСТО МОЛИВСЯ...»

Роман Замрій з Красилюва, що на Хмельниччині, пішов захищати рідну землю, як і сотні тисяч українців. Служить бойовим медиком, врятував життя більш як 700 наших бійців. Ось що розповів Роман про власний досвід віри на фронті.

«У найгірші моменти я просто молився, молився своїми словами. Я просто просив Бога накрити нас плащем і навіть уявляв собі, що над нами блакитний плащ у вигляді неба, який накриває нас і захищає від потрапляння мін. Кілька разів ситуація була настільки критичною, що я вже просив Його прийняти мою душу».

Думаю, в ті важкі часи я навчився довіряти Богу. Адже часто я повторював слова на кшталт: «Я не знаю, що мене там чекає, і не знаю до кінця, для чого Ти мене туди посилаєш, але прошу: допоможи виконати те, для чого посилаєш мене туди так, як Ти цього хочеш, щоб ніхто не загинув. Зроби мене знаряддям у Твоїх руках».

І далі потрібно було лише слухати. Інколи це було передчуття, що цього разу варто їхати іншою дорогою. Інколи вчасно почутий вихід міни чи градів, кілька разів нас рятувало те, що я почув гуркіт ворожого танку, що їхав на нас. Інколи просто правильно ухвалені рішення зупинитися, щоб міна впала перед нами, а не в нас.

Таких моментів і рішень було тисячі, і за те, що я ще живий і живими повертаюсь ті, що зі мною їздили, думаю, варто подякувати виключно Йому. Тому що навіть з точки зору статистики стільки мін, скільки випустили по мені, навіть якби їх вистрілювали всі не прицільно, а навмання, то більше сотні мали б просто влучити в мене».

Нещодавно Роман отримав державну нагороду від Президента України. Нехай його життя і надалі буде збережено нашим Господом, нехай і далі він буде знаряддям у Його руках!

За матеріалами «Дар Божий»
(<https://www.facebook.com/dar.bojyi>)

12 лютого 2024

3 ЛЮБОВ'Ю

Любов... Не вистачить і сотні років, аби перечитати усі твори на цю одвічну тему. Глибоке почуття, яке так хвилює людські серця... Таке жадане й необхідне!

Наскільки щасливою може бути людина, котра пізнала справжню любов! І наскільки порожньою може бути душа, котра позбавлена такого привілею – отримувати та віддавати любов.

Можна намагатися заглушити голос серця і доводити собі, що життя існує і без неї. Проте марні пошуки справжнього щастя в чомусь іншому обернуться лише втраченими роками, розбитим серцем та усвідомленням глибокої внутрішньої порожнечі.

Коли ми усвідомимо свою потребу в любові, постає закономірне питання: якою ж вона насправді являється, а головне – де її віднайти? Фундаментально важливо, аби наші уявлення про любов сформувалися на основі вічних цінностей. Аби ми черпали знання із правильного джерела.

На жаль, це є великою рідкістю. І, як правило, наші уявлення спотворюються культурою, в середовищі якої ми живемо. Культура підносить любов як щось ексцентричне, себто спрямоване лиш на нас самих. Культура видає за любов сукупність емоційних переживань та поривів. Така любов не готова на жертву з обох сторін, не є гарантом відданості, не служить для вищого блага та може з'являтися і зникати.

Спробуймо ж відсторонитися від шкідливих «культурних нашарувань» і зазирнути глибше.

«Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває!» (1-е Івана 4:16)

Розгляньмо першу частину вірша. Бог є любов. Себто, любов не є чимось абстрактним, це не просто сукупність емоційних проявів. Це великий дар самого Бога. Він є джерелом і початком любові. І для того, аби пізнати справжню любов і перебувати у ній, потрібно шукати самого Бога.

Щоб ділитися любов'ю, ми повинні бути під'єднаними до генератора любові. До Бога... Ми – як Місяць, котрий не має власного блиску, а лиш відбиває частину світла, що падає на нього, тим самим служачи для нас світилом на небі.

Вивчаючи Біблію, ми отримуємо унікальну нагоду доторкнутися до найбільшої любові за всю історію Всесвіту – Любові Божої. **«Бо так сильно полюбив Бог цей світ, що віддав Свого Єдиного Сина заради того, щоб кожен, хто в Нього вірує, не був загублений, а здобув вічне життя» (Івана 3–16).**

Чи можна уявити глибшу любов, аніж ту, через яку нам дароване спасіння?

Ісус на хресті, переживає надлюдські муки... Маючи повноту влади в будь – який момент позбутися тих нестерпних страждань, закликати легіони ангелів і знищити своїх гнобителів... Він обирає мене і тебе. Його любов перевершує усі закони. Він знав, що лише Його жертва може викупити нас від гріха. Він обрав хрест.

«Отак Бог виявив до нас любов Свою: Він послав Свого єдиного Сина в світ, щоб через Нього ми дістали життя.» (1-ше Івана 4:9)

І нині ми маємо привілей приходити до Господа із вірою та надією. Можемо приходити до Творця у будь – якому стані. Якою б не була ситуація, як би сильно ми не заблукали, ми завжди можемо повернутися до Бога і отримати допомогу. Бути прийнятими, проще-

ними. Оскільки Отець дивиться на нас через призму жертви Христа.

Ця чудова благодать не являється ліцензією на гріх, а є рятувальним колом для недосконалих по гріховній природі людей, якими ми є.

Бог дивиться на нас із любов'ю. Від Бога ми отримуємо незаслужену та бездоганну любов.

А як щодо нашого відношення? Біблія максимально чітко вказує, яким воно має бути в наступному фрагменті.

«Ісус відповів: «Люби Господа Бога свого всім серцем, усією душею і розумом своїм». Це перша і найголовніша заповідь. Є ще й друга заповідь, подібна до цієї: «Любіть ближнього свого, як себе самого». Увесь Закон і вчення пророків спираються на ці дві заповіді». (Мат. 22:37–40).

Бог вже довів свою любов. Тепер наша черга...

«Та Бог показав, як сильно Він нас любить, тим, що Христос помер заради нас, коли ми були ще грішниками.» (Рим. 5:8)

Тепер ми повинні зректися всього, що може бути неприємним Богу, не зі страху покарання, а заради тієї любові, яку Він нам виявляє.

«Ми виявляємо свою любов до Нього, виконуючи Його заповіді, котрі не такі й важкі для нас.» (1-ше Ів. 5:3)

І, повертаючись до головних заповідей, ми бачимо, що основою всього є знову – такі Любов. Для виконання Божої волі достатньо любити Бога та оточуючих. Звучить наче так просто... Але для цього потрібно глибоке посвячення.

Щоб любити справжньою любов'ю, потрібно реальне усвідомлення того, що усе набуває сенсу лише тоді, коли робиться із любов'ю.

«Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий!

І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори

переставляти, та любови не маю, то я ніщо! І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жодного!» (1 Кор. 13:1–3).

Мотивацією та рушійною силою усього, що ми робимо, повинна бути любов! Саме тоді, коли ми робимо щось із любов'ю, навіть щось незначне, тоді це набуває значення. Тоді це є дорогим цінним перед Богом.

Справжніх послідовників Христа завжди можна розрізнити по любові, котра наповнює їхні серця і проявляється у їхньому відношенні до Бога та оточуючих.

«Всі знатимуть, що ви Мої учні, якщо ви любитимете один одного.» (Ів. 13:35)

І найбільш цінним є прояв любові до того, хто її не заслуговує... Часом той, кого любити найважче, найбільш потребує нашої любові та прийняття.

Тебе образили? До тебе віднеслися несправедливо? А ти прояви любов... І, можливо, крижане серце людини розтопиться саме через прояв твоєї неслуженої любові... Як колись розтопилося твоє, відчувши безмежну та неслужену любов нашого Бога.

Господь дивиться на тебе через призму жертви Ісуса Христа. І ти намагайся дивитися на оточуючих так само... Не через їхнє минуле, не через їхні помилки, а через ту велику ціну, котра заплачена за кожного.

Нехай у твоєму ставленні та погляді не буде навіть натяку на гордовитість чи зневагу. Нехай Божа любов проявляється у твоїх стосунках. Дозволь Богу використовувати тебе, щоб любити інших людей. І ти неодмінно знайдеш щастя на цьому шляху.

«Ось що означає ця любов: нам слід жити згідно з заповіддю Божою, про яку ви чули споконвіку, а саме: «ви маєте жити в любові».» (2-ге Ів. 1:6)

Благословінь!

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

ОТЧЕ НАШ
Молитва Господня
Отче наш, що еси на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє,
нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя,
як на небі, так і на землі.
Хліба нашого насущного дай нам сьогодні.
І прости нам провини наші,
як і ми прощаємо винуватцям нашим.
І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки. Амінь!

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00,18:00.

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ ЩИРО ДЯКУЄ ЦЕРКВІ LOGOS, ВАРШАВА, ЗА НАДАННЯ КОШТІВ ДЛЯ ДРУКУ ГАЗЕТИ

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/>

Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна	Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2420704 Наклад: 1000 примірників.
--	---	--	---	--